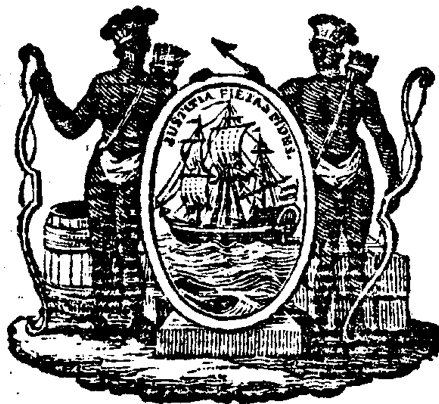
N°. 24. A°. 1835.

WOENSDAG, den 25sten MAART.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

Mengelingen.

KARAKTERTREKKEN VAN *MIRABEAU.*

(Naar VICTOR HUGO.)

De rouw over den dood van Mirabeau was een algemeene, was een nationale rouw. Men gevoelde het, een stuk van den tijdgeest was met dezen geest verloren gegaan. Maar zeer in het oogloopend was het, ja dat was het, want het zou onnoozel zijn om de reden daarvan in de onwillekeurige, hartstogtelijke bewondering der tijdgenooten te zien: het hof treurde om hem zoo goed als het volk. —Een zekere schroom, waarvan wij ons niet kunnen ontdoen, belet ons, den sluijer van zekere geheimenissen, van zekere vlekken in het karakter des grooten mans op te ligten, die echter gelukkiglijk, voor onze oogen althans, voor al het groote en heerlijke in zijn karakter verdwijnen; maar het schijnt eene bewezene waarheid te zijn, dat men in den laatsten tijd van de zijde des hofs verzekerde, dat men reden had om op hem te bouwen. Baarblijkelijk kantte zich omstreeks dezen tijd Mirabeau meer dan eenmaal tegen den stroom der omwenteling; hij toonde nu en dan wel eens lust te hebben om de achterblijvers te laten oprukken: men kon het hem aanzien, den man van eene voortreffelijke long, dat bij de al sneller en sneller wordende vlugt der nieuwe ideeën zijn adem allengskens te kort werd, en bij menige gelegenheid stelde hij proeven in het werk om de revolutie, die hij de raderen aangesmeed had, op eene vaste baan te plaatsen.

Nog zijn velen van gevoelen, dat, zoo Mirabeau langer geleefd had, hij ten langen laatste den stroom, wiens dijken hij nedergerukt had, weder afgedamd zou hebben. Hunnes inziens kon de Fransche revolutie tot stilstand gebragt worden, inderdaad slechts door éénen man, door Mirabeau; met zijnen dood was de monarchij verloren; was hij in 't leven gebleven, Lodewijk XVI, zou niet hebben moeten sterven, en de 2 April 1791 (Mirabeau's sterfdag) heeft den 21 Januarij 1793 te weeg gebragt. Wie toenmaals dat gevoelen koesterde, wie het nog koestert, ja Mirabeau zelf, bijaldien hij zulks vertrouwde — allen dwalen; het was blootelijk eene optische begoocheling, bij Mirabeau en bij allen, en bewijst slechts, dat een groot man van het soortelijk karakter zijner magt zich niet altijd klaar bewust is. De Fransche revolutie was geene eenvoudige gebeurtenis, en Mirabeau was haar tolk, noch in aard, noch in trap. Daarmede, dat Mirabeau de hand van het werk aftrok, stond het niet stil. De Fransche revolutie was uit het verledene en het toekomende zamengesteld, en Mirabeau was slechts het beeld van het tegenwoordige. Laat ons slechts twee culminerende punten aanhalen: in het verledene was Richelieu, in het toekomende was Bonaparte den conjunctuur der revolutie. Revolutiën hebben steeds het eigenaardige, dat zij niet te dooden zijn, zoo lang er nog wasdom in is. Al was dit alles ook minder waar, zoo moet men niet uit het oog verliezen, dat in de staatkundige wereld datgene, wat een man gebouwd heeft, altijd slechts door een' anderen ten eenemale kan worden omvergerukt. De Mirabeau van 91 vermogt niets tegen den Mirabeau van 89; hetgeen hij gewrocht had, was overmagtiger dan hij. En dan deugen mannen als Mirabeau niet tot het slot, waarmede de deur der revolutiën gesloten moet worden. Zij zijn slechts scharnieren, waarop zij draait, waarmede zij open, en zeker ook toegaat. Maar wil men die noodlottige deur sluiten, tegen wier zijden onophoudelijk alle ideëen, alle belangens, alle hartstogten aandruischen die in de wereld, gelijk zij is, hunne rekenning niet vinden, dan moet men er een zwaard tot grendel voor schuiven. —

Niet alleen op het spreekgestoelte, maar ook op zijn' zetel was hij de groote man; als hij een' spreker in de rede viel, toonde hij zich zoo geweldig, alsof hij zelf het woord voerde. Vaak zeide hij met een enkel woord zoo veel als met eene geheele rede. »Lafayette heeft een leger," zeide hij tot Suleau, »ik heb mijn hoofd." Robespierre viel hij met het veel beteekenend gezegde in de rede; »Die brengt het ver, want »hij gelooft alles wat hij zegt." Menigmaal schetste hij met een enkel woord, dat als eene overzetting uit Tacitus klonk, de geschiedenis en de denkwijs van een geheel regentenhuis. Zoo riep hij de ministers toe: »Stil toch met uwen hertog van *Savoyen*, dat is een erge nabuur voor alle vrijheid!"... Somwijlen schertste hij. Het geschil nopens het regentschap wordt in de vergadering behandeld de linkerzijde is voor den Hertog van *Orleans*, de regter voor den naar *Duitschland* uitgeweken Prins van *Condé*. Mirabeau verlangt, dat geen Prins regent moet worden, die de nieuwe staatsregeling niet bezworen heeft. Montlosier brengt daartegen in, dat het ligt gebeuren kon, dat een Prins om bijzondere redenen den eed niet gedaan heeft; dat hij b. v. eene reis over zee kon gedaan hebben. Mirabeau zegt daarop: »De redevoering, die men zoo even »gehoord heeft, wordt gedrukt; en dan hoop ik »eene drukfout te verbeteren: in plaats van *over zee* moet het wezen: *over den Rijn*." En deze scherts beslist de gansche vraag. Zoo speelde de groote redenaar somwijlen met zijne prooi; trouwens de natuurkundigen zeggen, dat de leeuw tot het geslacht der katten behoort.

Te midden der hevigste demagogische uitvallen herinnerde hij zich somwijlen op eens, wie hij was, en dan liet hij frischweg zijn edelmans vernuft spelen. Het was destijds eene gewone redekunstige figuur, dat men in elke redevoering een verwensching van den *St. Bartohlomeus*-nacht bij bragt. Ook Mirabeau vloekte hem naar oud gebruik, maar voegde er bij: »De Admiraal Coligny, die, in 't voorbijgaan gezegd, mijn neef was." De aanmerking was den man waardig, wiens vader de woorden nederschreef: »Ik weet in mijn huis slechts van één ongelukkig huwelijk, en dat zijn de Medecis." — »Mijn neef. de Admiraal Coligny:" aan het hof van Lodewijk XVI, was dit eene onbeschoftheid, in 1791, aan het hof des volks gesproken, was het een voortreffelijk gezegde.

De hoon, de scherts stond Mirabeau voortreffelijk, maar waarlijk groot was hij in den toorn. Was hij getergd, had hem iemand onvoorziens zulk een' steek toegebragt, die den redenaar en den stier tot wilde sprongen aanport, soms te midden van het spreken, dan brak hij de begonnen gedachtenreeks kort af, onbekommerd, of de logische boog, waaraan hij bouwde, achter hem instortte, omdat er de laatste steen nog aan ontbrak, hij liet het onderwerp gerust varen, en ging woedend regelregt op het nieuwe voorwerp los. Wee dan hem, die hem in de rede was gevallen! wee den torreador, die hem de banderilla had toegeworpen! Mirabeau ging op hem los, pakte hem vast, slingerde hem in de lucht, trad hem met voeten, scheidde uit, kwam weder en verbrijzelde hem. Hij pakte den geheelen man, wie hij ook was, groot of klein, boos of niet, beduidend, drek of stof, zijn leven, zijn karakter, zijn streven, zijne ondeugden zoowel als zijne zwakheden, alles moest er onder lijden; hij ontzag niets, hij vergat niets, geen verkeerde slag viel er, onbarmhartig nagelde hij zijn' wederpartijder aan het spreekgestoelte; hij deed de toehoorders nu huiveren, dan lagchen; elk woord trof, elk volzin was een pijl, eene harpij raasde in zijn' boezem — het was schrikwekkend schoon, een leeuwenwoede! Een groot, geweldig redenaar, en in zulk een oogenblik dubbel heerlijk! — Hoe verdreef hij alle nevelwolken: die om het punt der verhandeling te zamentrokken! hoe deed zijn stormende adem al de hoofden der vergadering de haren te berge rijzen! Het is iets zonderlings! nooit was zijne voordragt logischer dan in den toorn.

De hevigste prikkeling, in plaats van door haren natuurlijken schok, den stroom zijner woorden te breken, ontwikkelde veeleer bij hem eene soort van verhevene logica, en in de woede stroomden hem de bewijs gronden toe, als aan iemand anders de gelijkenissen... Wij weten het van onze vaderen, wie Mirabeau niet in den toorn gezien had, had hem niet gezien. In den toorn was hij een paauw, die al zijne pracht ten toon spreidt. De toorn stond den man goed, gelijk de storm den oceaan.

Ook voor hem, die hem gezien, hem gehoord heeft, zijn de redevoeringen, door hem uitgesproken, thans eene doode letter. De adem van den geest, de levendigheid van uitdrukking, kleur, ziel en leven, alles is weg; alles in deze heerlijke uitstortingen van den geest is voor ons, gemeen en plat. Waar is de adem, voor welken deze ideëen allen draaiden, gelijk de bladeren in den stormwind? Daar staat de volzin, maar waar zijn de gebaren? daar staat de uitroep, waar is het geluid? daar staat het woord, waar is de blik? daar staat de rede, waar is het drama tot de rede? Want het is zoo en niet anders: in elken redenaar wonen twee wezens, de denker en de tooneelspeler. De denker blijft in wezen, maar de schouwspeler verdwijnt met den mensch. Talma verzinkt geheel, Mirabeau verzinkt ten halve in het graf.

In de constituerende vergadering school iets, dat mannen van een scherpziend oog met ontzetting vervulde — de conventie. Die zich met dien tijd eenigermate heeft bekend gemaakt, zal moeten zien, dat van het jaar 1789 af de conventie zich in de constituerende vergadering verborg, als kiem als embryon, als eerste aanleg. Voor den grooten hoop was het nog een nevelachtig beeld, voor hem, die een goed gezigt had, bereids een schrikgedrogt. En wat was het? eenige eenigzins donkerder schakéring dan de algemeene kleur, eene valsche noot in een orkest, eene weerbarstige, stroeve luit in een koor, waar alles van hoop en schoone droomen zingt, een klein stuk, dat voor het geheel niet regt past, eene donkere groep in een' duisteren hoek, een paar stemmen, die op zekere woorden een' zekeren nadruk vestigen, dertig stemmen, niet meer dan dertig stemmen, die later, in eene schrikkelijke volgreeks opgehoopt, zich in Girondisten, in berg en vlakte splitsen zullen, met één woord: gindsche bloedige trilogie; den 21 Januarij, den 31 Mei, den 9 Thermidor, gindsche schrikkelijken *trias*, Buzot, die Lodewijk *den Zestiende* verslindt, Robespierre, die Buzot verslindt, Vadier, die Robespierre verslindt. De ondergeschiktsten, onbeduidendsten van deze menschen vertrokken bij de verhandelingen den mond tot een' wonderlijken grimlach; het was even eens, als of zij eene gedachte, die hun mond niet uitsprak, voor andere tijden terug hielden. Wij zijn van gevoelen, dat de geschiedschrijver in het nasporen der waarheid met het microscoop waarnemingen moest kunnen doen, hoe eene vergadering in den schoot eener andere vergadering zich ontwikkelt en vormt dergelijke gevallen, waarbij het eene ding in het andere schuilt, komen in de geschiedenis niet zelden voor, en deze gesteldheid is nog niet zeer in acht genomen. In het tegenwoordige geval was die raadselachtige uitwas op het wetgevende ligchaam, de uitwas waarin reeds het schavot voor den koning van *Frankryk* school, zeker geen ding zonder belang. Het moest een wanschapen wezen zijn, de embryon der conventie in den schoot der constituerende vergadering: een gierëi in eenen arend.

Reeds destijds waren vele schrandere mannen in de constituerende vergadering niet wel te moede, wegens de handvol achterhoudende menschen, die zich zelve voor een' anderen tijd schenen te besparen. Zij hadden er een voorgevoel van, dat een heerleger van stormen de borst dezer onbegrijpelijken herbergde, die thans te naauwernood een paar woorden uitten. Zij vroegen elkander, of niet te eeniger tijd deze orkanen, eens losgebarsten, allervreesselijkst zouden loeijen? en wat wordt er dan van de steunpilaren der beschaving en verlichting, die het jaar 89 niet ontwortelt? Rabaut St. Etienne, die de revolutie voor geëindigd hield, en dit luide te kennen gaf, ging onheilbespeurend om Robespierre heen, die meende, dat zij naauwelijks begonnen was, en dit voor zich hield. De levende vernielers der monarchij sidderden voor de aanstaande vernielers der maatschappij. Deze, gelijk alle menschen, aan wie de toekomst behoort en zulks weten, waren hoogmoedig, twistziek, aanmatigend, en de kleinste man van hen stiet de hoofden der vergadering met minachting, met den elleboog. Lieden van eene lage afkomst onder die menschen vielen naar goeddunken, enkel hunne nukken volgende, de voornaamste redenaars op de onbeschaamdste wijze in de rede, en daar iedereen wist, dat er in eene nabijzijnde toekomst voor deze menschen iets bloeide, waagde het niemand, hun iets te zeggen. In zulke oogenblikken waarin de vergadering die namaals wezen zal, de werkelijk bestaande bang maakte, vertoonde zich dan Mirabeau's magt, die slechts haar voegde, in het helderst licht. In de bewustheid van het alles vermogende zijner welsprekendheid, niet wetende, dat hij zoo iets groots deed, riep hij, het sombere

hoopje, wanneer het luid word in de vergadering, met eene donderende stem toe: *Silence aux trente voix!* — en de Conventie zweeg. In dit Eolus-hol bleef het stil en rustig, zoo lang Mirabeau den voet op het deksel had. Naauwelijks was Mirabeau dood, of alle in het hart gekoesterde gedachten van verwoesting kwamen aan het licht.

Naar ons gevoelen is Mirabeau te regter tijd gestorven. Men ziet duidelijk, dat hij, na zoo menigen storm in den staat ontboeid te hebben, een' geruimen tijd met het overwigt van zijn geest alle de uiteenloopende krachten, die het door hem begonnen werk der verwoesting moesten voltooijen, beteugeld heeft; maar juist door dezen druk werden zij gecondenseerd, en vroeg of laat zou zeker de mijn der revolutie in brand gevlogen zijn, en Mirabeau, den reus Mirabeau, in de lucht hebben geslingerd.

Moeten wij Mirabeau met één woord schetsen, dan is het dit: uit Mirabeau spreekt geen man, geen volk, maar eene wereldgebeurtenis, eene ontzaggelijke gebeurtenis, de omverwerping van den monarchalen regeringsvorm in *Frankrijk*. — Onder Mirabeau was de monarchij even min denkbaar als de republiek. Met de monarchij kon hij zich niet vereenigen wegens hare hierarchie, met de republiek niet, wegens hare hardnekkige grondbeginsels van gelijkheid. Mirabeau is de man voor een tijdstip van overgang. Zou Mirabeau hier zijne vleugels behoorlijk kunnen uitspreiden, zoo moest de maatschappelijke atmospheer zich in dien eigenaardigen toestand bevinden, bij welken niets een' vasten omtrek heeft, niets met sterke wortels aan den grond hangt, waar geene hindernis de vlugt der theoriën belemmert, dat niet ligt van zelf zou wijken, waarin de grondbeginselen, die eens den vasten grondslag der toekomstige maatschappij moeten uitmaken, gedaanteloos en los in het ruim zweeven, en in het medium, waarin zij door elkander draaijen, het oogenblik verbeiden, waar zij neder zullen ploffen en tot kristallen schieten. Elke vastgegronde instelling heeft hoeken en kanten, aan welke Mirabeau's genie zich den vleugel zou hebben geknakt.

Mirabeau zag met een' scherpen blik in de omstandigheden, hij zag met een' even scherpen blik in de gemoederen... Maar van hetgeen Robespierre en Marat in hun schild voerden, had hij geen begrip. De een was bij hem de advocaat zonder processen, de ander de doctor zonder patienten, en hij dacht niet anders dan dat het verdriet of de spijt hen tot buitensporigheden aanwakkerde. In zeker opzigt was dat ook wel zoo. Van al, wat zich voor den eerstvolgenden tijd zoo pijlsnel voorbereidde, was zijn blik ten eenemale afgewend. Gelijk bij alle radicale hervormingen. was zijn oog meer op de maatschappelijke, dan op de staatkundige vragen gevestigd: niet de republiek, de revolutie was zijn werk. Dat hij de echte groote man voor den tijd was, blijkt daaruit, dat hij grooter gebleven is, dan eenig ander, die zich na hem in denzelfden kring van denkbeelden omhoog gewersteld heeft. —

Mirabeau was, voor al wat er in de achttiende eeuw gewrocht werd, van even zoo veel beduidenis als Voltaire. De bestemming van deze beide mannen is dezelfde: zij moesten het oude vernielen, het nieuwe den weg bereiden. Het werk van den eenen was langdurig, hij arbeidde daaraan in het aangezigt van *Europa*, gedurende zijn geheel leven, en hij leefde lang; de andere verscheen slechts weinige oogenblikken op het schouwtooneel. Tot het gemeenschappelijk werk was aan Voltaire de tijd in jaren, aan Mirabeau in dagen toegemeten. En toch heeft Mirabeau zoo veel gedaan als Voltaire; maar de redenaar gaat anders te werk dan de philosoof; elk heeft zijne bijzondere manier om het ligchaam der maatschappij aan 't leven te tasten. Voltaire lost op, Mirabeau verbrijzelt; Voltaire werkt in zekeren zin scheikundig, Mirabeau louter natuurkundig; waar Voltaire gewerkt heeft, is de maatschappij opgelost, waar Mirabeau het zijne gedaan heeft, is zij in stukken geslagen. Voltaire is eene zuurstof, Mirabeau eene knods.

Edictale Citatie.

(1967) Uit krachte van het appoinctement van dagvaarding bij Edicte *ad valvas curiæ*, in dato 17 Maart 1835, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, op de rekeste van GOMPERTS JACOBS, in qualiteit als Executeur van het Testament van wijlen JACOB BENJAMIN JACOBS, impetrant van Edictale Citatie.

Zoo worden door mij ondergeteekende, Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij dezen, alle zoo bekende of onbekende Binnenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen JACOB BENJAMIN JACOBS, alsmede allen en een iegelijk, die uit welken hoofde ook, zoude vermeenen op dien Boedel eenige actie of pretentie te hebben, geimpetreerden en gedaagden.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van het Geregtshof te *Suriname*, die gehouden zal worden in de maand Mei 1835, ten einde aldaar hun regt hetzij als Crediteur, of hoe anders ook te doen gelden, en voorts met den impetrant qq., te procederen als in diergelijke materie gebruikelijk is, of wel in cas van contradictie. hunne actien tegen den meergemelden Boedel, binnen den tijd van *zes* weken te institueeren voor gemeld Geregtshof, of wel voor des impetrants qq., dagelijkschen en competenten regter, op straffe dat bij faute van dien, aan de non comparanten zal worden geimponeerd *perpetuum silentium*, en zijlieden verstoken zullen zijn, van hun regt en actie.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo*, den 24 Maart 1835.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

Edictale Citatie.

(1966) Uit krachte van het appoinctement van dagvaarding bij Edicte *ad valvas curiæ*, in dato 17 Maart 1835, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, op de rekeste van GOMPERTS JACOBS, in qualiteit als Executeur van het Testament van wijlen JACOB BENJAMIN JACOBS, impetrant van Edictale Citatie.

Zoo worden door mij ondergeteekende, Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij dezen, alle zoo bekende of onbekende Buitenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen JACOB BENJAMIN JACOBS, alsmede allen en een iegelijk, die uit welken hoofde ook, zouden vermeenen op dien Boedel eenige actie of pretentie te hebben, geimpetreerden en gedaagden.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van het Geregtshof te *Suriname*, die gehouden zal worden in de maand November 1835, ten einde aldaar hun regt hetzij als Crediteur of hoe anders ook te doen gelden, en voorts met den impetrant qq., te procederen als in diergelijke materie gebruikelijk is, of wel in cas van contradictie, hunne actien tegens den meergemelden Boedel, binnen den tijd van *zes* weken te institueeren voor dit Geregtshof, of wel voor des impetrants qq., dagelijkschen en competenten regter, op straffe dat bij faute van dien, aan de non comparanten zal worden geimponeerd *perpetuum silentium*, en zij lieden verstoken zullen zijn van hun regt en actie.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo*, den 24 Maart 1835.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

Advertentiën.

(15855) Verkoop bij Executie, ten overstaan van de fung. Adjunct Griffier bij het Geregtshof te *Suriname* tot de Kleine Zaken, van de Slaven: *Nooitgedacht*, *Theresia*, *Aletta*, *Lodewijk*, *Zwaantje*, *Castor*, *Pieter*, *Patientie* en *Lodowica*; aankomende C. STEGLICH, geboren LIEFTING.

Deze Executive verkooping zal plaats vinden op *HEDEN* den 25sten Maart 1835, des voormiddags ten *negen* uren, voor het lokaal van het Geregtshof dezer Kolonie.

Het proces-verbaal van arrest of in beslag neming, ligt ter *visie*, ter Griffie van het Geregtshof voormeld.

Paramaribo, den 25 Maart 1835.

De Deurwaarder bij het Geregtshof te *Suriname*, speciaal ten dienste der Commissie tot de Kleine Zaken,
ABm. FERNANDES Jr.

Het behaagde den Alwijzen God, op den 16den dezer, tot zich te nemen mijnen waarden Vader, den WelEd. Gestr. Heer CHRISTIAAN GOLLENSTEDE, in leven *Lid van het Geregtshof* alhier, in den ouderdom van ruim 71 jaren.

Allen, die den Overleden gekend hebben, gedurende een verblijf van 50 jaren binnen deze Kolonie, zullen, zoo ik vertrouw, met mij, in deszelfs afsterven blijven deelnemen.

Paramaribo, den 21 Maart 1835.

R. GOLLENSTEDE.

(15868)

(15860) Op den 8sten April e. k., des namiddags 4 uren, zullen de ondergeteekenden, publiek door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

65 stuks *SLAVEN*, aankomende den Boedel Wed. Mr. Dl. BUTTNER, laatst gewerkt hebbende op de Plantagie *Mondesir*.

Paramaribo, den 23 Maart 1835.

J. L. KARSSEBOOM qq.
W. H. LANS qq.

N. J. C. BAARS,

(14299) Biedt te koop aan:

Z. M.-en Komijne Kaas; Boter; Ham; gerookt Vleesch; Rookspek; Worst; Saucijsjes; hollandsche Haring; Anchovisch; Aardappelen, Augurkjes; Olijven; Charlotten in Zuur; Rozijnen; Amandelen; Korenten; Pruimen; Appelen; Peeren; Maccaronie; Fermiseili; gebraden Ossen en Kalfsvleesch; versche Zalm; Kreeften in blik.

Roode-, Madera-, Rijn-, Port- en Champagne Wijn; Cognac- en Witte Brandewijn; Likeuren; Jenever in kelders en in kruiken, Wit Princesse Bier en Engelsch Porter.

Supra fijne Zwarte Rokken en Kamizolen; Bronse-, Olijf- en Bruine Jassen; Blaauwe- en Groene Kabaatjes.

Patent-, Lijn- en Raap Olie; aangemaakt en drooge Witlood; echt Fermilioen; Berlijnsch Blaauw; Cromaat-, Vriesch- en Spaansch Groen; Cromaat Geel en Geel Oker; roode Menie; Engelsch Bruin; gemalen Potlood; Timmerkrijt; Goudglit enz. — Verfkwasten; Penselen en Schuijerwerk in soorten; Katoenzakendoek; Lubecker Rollen en Bindgaren &c.

(15869) Den ondergeteekende, van voornemens zijnde, zijne affaire te quiteeren; biedt tot zeer verminderde prijzen te koop aan: deszelfs nog overige *WINKELWAREN*; verzoekt tevens zijne Debiteuren om betaling, ten einde hem in staat te stellen, zijne zaken te liquideren. — Vraagt te huur, eenige *Meiden* om op Plantagie te werken.

J. J. BENNERNAGEL.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 22 dezer, de Nd. Am. Brik *Falko*, Kapt. H. Harlow, van *Boston*.

Idem, de Engelsche Schoener *Argus*, Kapt. N. Chapman, van *Demerarij*.

UITGEKLAARD.

Den 21, het Schip *Elisabeth Cornelia*, Kapt. J. D. Diets; lading: 56 vaten en 1424 balen heele Koffij, 17 vaten en 323 balen gebroke Koffij, 73 balen schoone- en 3 dito vuile Katoen, 20 ps. Groenharthout, 31 ps. Purperharthout, 1195 bossen Quasiehout en 100 ps. Bitterhout.

Idem, het Schip *Dina Maria*, Kapt. A. Ahlers Jr.; lading: 288 vaten Suiker, 38 balen schoone- en 3 dito vuile Katoen, en 31 balen Kakao.

Idem, het Schip *Jeannette*, Kapt. T. Bodeman; lading: 283 vaten Suiker, 38 balen schoone- en 11 dito vuile Katoen.

Den 21, het Schip *de Harmonie*, Kapt. Dk. Spreeuw; lading: 407 vaten Suiker, 6 balen schoone- en 1 dito vuile Katoen. — Allen naar *Amsterdam*.

Idem, het Schip *Regent*, Kapt. A. Allan, visa *Saramacca* en *Nickerie* naar *Rotterdam*; lading: 65 vaten Suiker en 12 balen schoone Katoen.

UITGEZEILD.

Den 21, Z. M. Brik van Oorlog *ECHO*, Kapt. Luit. W. H. van Voss, naar *Curaçao*, over de Eilanden.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.